

til at ofre de Penge, der var nødvendige, men saa maa man ogsaa finde sig i at komme til at betale noget mere til Driften.

Jeg tror derfor heller ikke paa, at det gaar saa let at sælge det kongelige Teater, som man i dette Forslag gaar ud fra. Jeg tror, det vil vise sig, at det bliver en kostbar Historie for den Mand eller de Mænd, som skal have med det at gøre. Nu hørte jeg nok — det var vist den højtærede Minister, der sagde det —, at man maaske kunde sælge Teatret til Pakhus eller til Kontorer. Nej, den Bygning er bygget til Teater, og der skal ofres adskillige Penge paa den, før den kan bruges til noget andet. Hvis man har noget Kendskab til Forholdene, ved man, at et Pakhus skal bygges, saa det kan bære noget, og det kan det kongelige Teater ikke. Det vil koste Penge at faa det lavet. Man kan sælge Grunden, den har Værdi, det er en fin Forretning, men selve Bygningen har ikke ret stor Betydning. Men det er jo heller ikke Tanken, at Bygningen skal bruges til noget saadant. Venstres Ordfører sagde: Jeg synes ikke, vi skulde sælge Holbergs gamle Hus til Pakhus eller den Slags Ting. Nej, det synes jeg heller ikke. Jeg tror altsaa ikke, det bliver saa let at sælge Teatret. Jeg tror, at skal en ny Mand overtage det, skal det være en, der har adskillige Millioner i sin Pung, ellers tror jeg ikke, han kan overtage det.

Det kongelige Teater er jo i en sørgelig Forfatning. F. Eks. er Kedel- og Varme-anlæg saa gamle, at de koster en Masse Penge at holde. De kører med tre Kedler derhenne. Den ene er sat ud af Drift, den dur ikke, den anden gaar paa halv Drift, og det vilde være ganske umuligt at anvende disse Kedler til at skaffe Damp til en Dampmaskine. Ledningerne dur ikke, alt er saa gammelt og forfaldent og koster en Masse Penge. En privat Mand vilde ikke kunne være tjent med at anvende de Apparater, de har derhenne, han vilde være nødt til at forandre det hele; det koster Penge, men det vil ogsaa udmærket kunne betale sig.

En privat Mand vilde spørge: Hvad koster Ildebrændsel nu og hvad vil det koste, naar jeg faar foretaget Forandringen? Han vilde snart se, at paa den Maade, det nu gaar, kunde det ikke vedblive at gaa. Ogsaa selve Teatret vilde man være nødt til at ombygge. Jeg tror ikke, at Autoriteterne gav Tilladelse til, hvis der kom nye Folk ind, at Teatret forblev, som det var. Der er jo ingen Ventilation derhenne. Den eneste Ventilation

der er, er op igennem Kuplen, og derfor ser vi ogsaa det Særsyn, at til Tider er der knagende varmt og til Tider meget koldt; der kan ikke ventileres, og derfor skal der meget mere Ildebrændsel til. Det er klart, at naar Vinden staar paa, og det er koldt, fyrer man stærkere, men man kan ikke holde Varmen alligevel. Ventilationen var indrettet paa samme Maade som paa Ringteatret i Wien, som brændte, med Trækkanaler ind under alle Tilskuerpladserne, Kanaler, som man pumpe Luften ind i, og naar Luften gik igennem, blev den varm. Det havde til Følge, at der gik Ild i Ringteatret, og der brændte 1500 Mennesker inde. Da det skete, lukkede Brandvæsenet heroppe simpelt hen Ventilationsanlægget, og siden hen har det ikke været aabnet. Det er klart, at naar en ny Mand kommer ind, bliver han nødt til at lave noget her og mange andre Steder.

Ogsaa Scenen er jo brandfarlig, det er en Træhistorie helt igennem. Det har man ingen Steder nu, nu støber man med Jern og Beton. Man vil heller ikke give Tilladelse til Magasiner under Teatret. Man har en Scene, der er opbygget af Træ, og saa opmagasinerer man Møbler og den Slags Ting nedenunder. Det er det, Brandvæsenet Gang efter Gang kritiserer saa stærkt, og derfor er det, at der maa holdes en vældig Brandvagt derhenne, som ogsaa er dyr for Teatret. Det er Ting, der skal repareres, i det Øjeblik en ny Mand skal overtage Teatret.

Det er ogsaa interessant at se, at alle, der har haft med denne Sag at gøre, som jeg nævnte før, kommer lige til det modsatte Resultat: at man ikke skal sælge. Saa sent som i 1921 blev der af den daværende Undervisningsminister, Appel, nedsat en Sparekommission for at faa undersøgt, om Teatret virkelig blev drevet, som det skulde, om der ikke kunde spares en hel Masse Penge. Man tog ind i denne Kommission de mest udsøgte Mænd, for at man skulde kunne være sikker paa, at naar Kommissionen kom til et Resultat, var det fuldt ud i Orden. Og hvad blev saa Resultatet? Ja, det blev, at man indstillede foreløbig ikke at lave nogen Forandring, men ellers at beholde Teatret og bygge Dobbeltscenen. Efter Kommissionens Undersøgelser var dette absolut det forsvarligste for Staten. Paa det Grundlag blev der af Kommissionen, hvori alle Partier var repræsenteret, i 1922 afgivet en Beretning, hvorved man foreslog en helt ny Maade at pensionere Personalet paa, og hvorved man bandt Staten til en hel Masse